

Зокрема, основна роль у профілактиці правопорушень відводиться дільничним офіцерам поліції (ДОП). Щоденна робота дільничного включає в себе постійне спілкування з населенням. Дільничний офіцер здійснює заходи щодо попередження злочинів, виявляє обставини, які сприяють їх вчиненню. Постійно взаємодіє з працівниками оперативних та слідчих підрозділів в частині попередження та розкриття злочинів.

Важливим елементом профілактики насильницьких злочинів є нагляд за поведінкою осіб, схильних до їх вчинення, індивідуальна профілактика, а також активна профілактика серед осіб, що входять до груп ризику. На дільничних покладені важливі завдання по боротьбі з рецидивом насильницьких злочинів. Для цього вони ведуть облік раніше судимих осіб. При цьому дільничні повинні мати максимум інформації про їх спосіб життя, взаємини з оточенням, зв'язки, поведінку в побуті і на роботі, документувати всі випадки протиправної поведінки таких осіб, і в передбачених законом випадках своєчасно залучати їх до адміністративної відповідальності.

В процесі профілактики та запобігання вчиненню правопорушень поліцейськими здійснюється превентивна діяльність. На думку українських дослідників (О. М. Бандурки, О. І. Безпалової, О. В. Джафарової, О. І. Олефір та інших) «превентивні поліцейські заходи – це дія або комплекс дій, що обмежують певні права і свободи людини, використання яких не завжди пов'язане з протиправною поведінкою конкретних осіб, застосовуються відповідно до закону для забезпечення виконання покладених на поліцію повноважень із дотриманням встановлених законом вимог».

Ці заходи мають профілактичну спрямованість, що орієнтовані на підтримання публічної безпеки і порядку, захист прав і свобод людини і громадянина, а також захист законних інтересів суспільства і держави, недопущення вчинення правопорушень.

Одержано 22.04.2019

УДК 768.987.234

Аліна Олександрівна ДЕНИСЕНКО,

курсант групи ФЗ-205 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Кириченко О. Ю.

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ КВАЛІФІКАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

На сьогоднішній день недослідженими в науці адміністративного права залишаються визначення поняття адміністративно-правової кваліфікації, її змісту, методологічної основи і безпосередньо самого процесу кваліфікації. Розгорнуте визначення поняття адміністративного правопорушення міститься у ст. 9 КУпАП. Відповідно до її частини першої адміністративним правопорушенням (проступком) визнається протиправна, винна (умисна або

необережна) дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність. Таким чином, основними ознаками правопорушення закон визначає протиправність, винність та адміністративну караність відповідної форми поведінки, в результаті здійснення якої мають місце порушення громадського порядку, відносин власності, прав і свобод громадян, а також наявного порядку управління.

Насамперед, різні правопорушення мають нормативною основою різні джерела: для адміністративних правопорушень джерелом є КУпАП, інші нормативно-правові акти, у тому числі підзаконні. Єдиним нормативним джерелом для кваліфікації злочинів є кримінальний закон (в Україні – Кримінальний кодекс України). Нормативним джерелом застосування заходів дисциплінарної відповідальності є, зокрема, Кодекс законів про працю України, деякі інші спеціалізовані закони (в Україні, наприклад, – закони України «Про державну службу», «Про судоустрій і статус суддів»), підзаконні нормативні акти аж до нормативних актів локального значення (статuti підприємств, правила внутрішнього трудового розпорядку тощо).

Слід зазначити, що природа згаданих правопорушень є різною. Правовідносини у сфері адміністративного та кримінального права пов'язані із жорсткою централізованою вимогою влади виконувати чітко визначені заборони, супроводжуватися вказівкою на суворі негативні наслідки, у разі їх порушення. Режим регулювання відносин дисциплінарної відповідальності не є таким жорстким; до того ж він передбачає більшу можливість вибору ймовірним суб'єктом такої відповідальності (працівника, службовця тощо): під час укладання трудового договору, підписання контракту, прийняття присяги він погоджується дотримуватися встановлених правил; окрім того, він має можливість у будь-який момент припинити ці стосунки і відповідний режим обтяжень; додамо до цього складний порядок притягнення працівника до серйозних заходів дисциплінарної відповідальності (принаймні у вітчизняній правовій практиці). Ще однією відмінністю є те, що суб'єктами окремих видів адміністративних та кримінальних правопорушень можуть бути юридичні особи, у той час як до дисциплінарної відповідальності притягаються винятково фізичні особи. Фізичні особи як суб'єкти правопорушень також мають специфіку: обов'язковими ознаками є винність та осудність, суб'єкт може бути загальним і спеціальним, для настання адміністративної та кримінальної відповідальності обов'язковою умовою є досягнення правопорушником відповідного віку, що є різним для адміністративних правопорушень та злочинів. Адміністративній відповідальності підлягають особи, які досягли на момент вчинення адміністративного правопорушення шістнадцятирічного віку (ст. 12 КУпАП). Специфіка суб'єкта дисциплінарного правопорушення полягає в належності, зокрема, до конкретного трудового колективу, до корпорації, у яких можуть діяти унікальні комплекси норм.

Адміністративні правопорушення є специфічним різновидом правопорушень за законодавством України, за своєю природою вони наближаються до кримінальних злочинів і дисциплінарних проступків.

Одержано 12.04.2019

УДК 356.689(842).

Іванна Миколаївна КУБАХ,

курсант групи Ф3-205 ХНУВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук Салманова О. Ю.

ЮРИДИЧНИЙ СКЛАД АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОСТУПКУ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЙОГО ПРАВОВОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ

Нормативне визначення адміністративного проступку надає Кодекс України про адміністративні правопорушення, який був прийнятий у 1984 році. Саме він закріплює у своїх статтях його поняття (ст. 9), визначає критерії за якими розмежовується вчинення адміністративного правопорушення умисно (ст. 10) і вчинення адміністративного правопорушення з необережності (ст. 11), описує діяння, які визнаються адміністративними проступками (ст. 41–212).

Отже, адміністративним правопорушенням (проступком) визнається протиправна, винна (умисна або необережна) дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність (ст. 9 КУпАП). У цьому визначенні названо три характерні ознаки правопорушення (проступку): протиправність, винність та адміністративна караність. Крім цих трьох ознак визнається ще й суспільна шкідливість (суспільна небезпечність, антигромадська спрямованість). Тобто, наявність цих чотирьох ознак і складає фактичні підстави адміністративної відповідальності.

Адміністративним правопорушенням властивий цілий ряд характерних ознак, які утворюють їх юридичні склади. Слід зауважити, що залежно від юридичних властивостей розрізняють ознаки як такі, що мають юридичне значення, і які такого значення не мають. У свою чергу юридичне значущі ознаки можуть входити до юридичного складу правопорушення (так звані конструктивні ознаки), інші ж з них до такого складу не входять (наприклад, обставини, що пом'якшують чи обтяжують відповідальність тощо). Склад адміністративного правопорушення становить собою сукупність головних, визначальних ознак, які виділені законодавцем як типові, необхідні і водночас достатні для притягнення особи до юридичної відповідальності. Для того, щоб виникли правовідносини відповідальності, одних фактичних підстав недостатньо, тому що необхідні ще й правові підстави, якими є конкретні юридичні факти (юридичні підстави), тобто наявність в діях особи складу адміністративного проступку. Якщо поняття правопорушення (проступку) офіційно